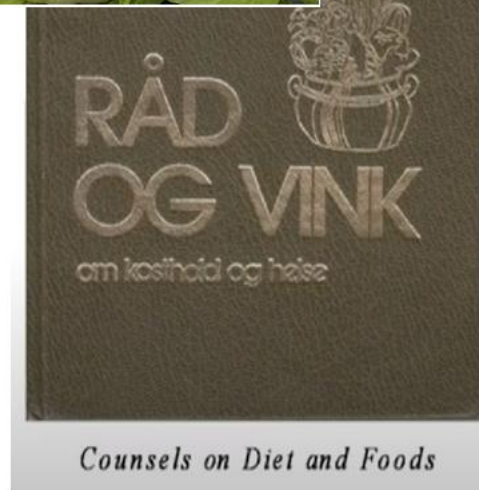
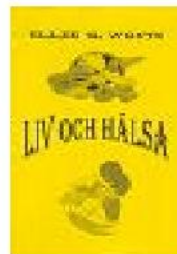

Nuværende projekter

Adventist home

Counsels on Diet and Foods

Nuværende projekter

Enighed i menigheden

Vidnesbyrd for menigheden bind 4, s 434 - 1875

I mit sidste syn fik jeg vist at sandheden blev indført og Guds sags fremrykkelse, på Stillehavskysten. Jeg så at et godt arbejde var blevet udført for mange i Californien, men at der var mange som bekendte sig til sandheden som ikke var rede til at tage vare på Guds arbejde på rette tidspunkt og til at handle hvad Guds forsyn viser er deres pligt. Hvis der var forenede handlinger kunne et stort arbejde gøres på denne kyst for at bringe sjæle til kundskab om sandheden.

Hvis alle som har indflydelse følte nødvendigheden for samarbejde og ville søge efter at besvare Kristi bøn, at de må være ét som han er et med faderen, ville den nærværende sandhed være en magt ved denne kyst. Men Guds folk sover og ser ikke sagens behov for denne tid. Satan forsøger altid på at splitte Guds folks hjerter og tro. Han ved godt at enighed er deres styrke og splid deres svaghed. Det er vigtigt og nødvendigt at alle Kristi efterfølgere forstår Satans bedrag og med en enstemmig front imødekomme hans angreb og besejre ham.

Guds folk er med forskellige temperamenter og naturer bragt sammen i menighedsfællesskabet. Når Guds sandhed modtages i hjertet vil den gøre sit renselsesarbejde, ophøje og hellige livet og overvinde enhvers særlige anskuelser og fordomme. Alle bør arbejde på at komme så nær til hinanden som muligt. Alle som elsker Gud og holder hans bud i sandhed vil have indflydelse på ikke-troende og vil vinde sjæle til Kristus, hæve sig i glade sejrssange for den store hvide trone. Selviskhed vil overvindes og overstrømmende over af kærlighed for Kristus vil vises i den byrde de føler for de sjæles frelse som Kristus døde for.

Menighedens enhed

Guds folk er med forskellige temperamenter og naturer bragt sammen i menighedsfællesskabet. Når Guds sandhed modtages i hjertet vil den gøre sit renselsesarbejde, ophøje og hellige livet og overvinde enhvers særlige anskuelser og fordomme. Alle bør arbejde på at komme så nær til hinanden som muligt. Alle som elsker Gud og holder hans bud i sandhed vil have indflydelse på ikke-troende og vil vinde sjæle til Kristus, hæve sig i glade sejrssange for den store hvide trone. Selviskhed vil overvindes og overstrømmende over af kærlighed for Kristus vil vises i den byrde de føler for de sjæles frelse som Kristus døde for.

Vi bør være [Kristi] trofaste repræsentanter på jorden og arbejde i harmoni med ham. »I elskede! nu er vi Guds børn.« Vi bør bevare dette hellige forhold i vor erindring og ikke gøre noget for at påføre vor faders sag vanære.

Vi har en høj bekendelse. Som adventister, der holder sabbatten, bekender vi os til at lyde alle Guds bud og at vente på vor Genløseres komme. Et overmåde højtideligt advarselsbudskab er blevet overgivet til Guds få trofaste. Vi bør i vore ord og gerninger vise, at vi vedkender os det store ansvar, der er lagt på os. Vort lys bør skinne så klart, at andre kan se, at vi ærer Faderen i vort daglige liv, at vi er forenede med himmelen og er Jesu Kristi medarvinger, for at vi skal blive ham lige, når han åbenbares med kraft og megen herlighed.

Gud fører et folk ud, for at det kan stå fuldkommen forenet på den evige sandheds grund. Kristus gav sig selv til verden, for at han måtte »rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger«. Hensigten med denne lustringsproces er at rense menigheden fra al uretfærdighed og fra splidens og stridens ånd, så at de kan opbygge i stedet for at nedbryde og, samle deres kræfter om den foreliggende store gerning. Gud har til hensigt, at hele hans folk skal komme til troens enhed. Kristi bøn umiddelbart før korsfæstelsen var, at hans disciple måtte blive et, ligesom han var et med Faderen, for at verden kunne tro, at Faderen havde sendt ham.

side 17-18

Menighedsforholdet må ikke opløses af uvæsentlige årsager; men når enkelte bekendende Kristi efterfølgeres vej krydses, eller når deres stemme ikke har så stor indflydelse, som de (18) mener, den fortjener, vil de true med at forlade menigheden. Ved at forlade menigheden ville de dog selv komme til at lide mest; for ved at stille sig uden for dens indflydelsesområde udsætter de sig helt for verdens fristelser. . . .

side 19 Dersom verden ser, at der råder en fuldkommen harmoni i Guds menighed, vil det for den være et kraftigt vidnesbyrd til gunst for den kristne religion. Splid, ulykkelige uoverensstemmelser og intetsigende menighedsstridigheder vanærer vor Genløser. Alle disse ting kan undgås, dersom selvet overgives til Gud og Jesu efterfølgere lyder menighedens røst. Kristus så, at enighed og kristeligt fællesskab var nødvendige for Guds sag og derfor pålagde han sine disciple at være et. Og, kristendommens historie fra den tid er et afgørende bevis på, at kun enighed gør stærk. Lad det private skøn bøje sig for menighedens autoritet.

Apostlene erkendte nødvendigheden af streng enhed og de arbejdede med alvor mod dette mål. Paulus formanede sine brødre med disse ord: »Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.» ^{1.Kor.1,10}. Han skrev også til sine brødre i Filippi: »Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind. Gør intet af egen nytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« ^{Fil.2,1-5}

Til romerne skrev han: »Og udholdenhedens og trøstens Gud give jer at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, så I enigt og med een mund kan prise Gud, vor Herres Jesu Kristi fader. Tag jer derfor af hverandre, ligesom også Kristus har taget sig af os, til Guds ære.«

Rom.15,5-7 »Vær indbyrdes enige; tragt ikke efter de høje ting, men hold jer til de ringe; vær ikke kloge i egne tanker!«^{Rom.12,16}

Peter skrev til menighederne i adspredelsen: »Endelig: Vær alle enssindede, medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge; gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord men velsign derimod; thi til at arve velsignelse blev I kaldet.«^{1.Pet.3,8-9}

Og i sit brev til korinterne siger Paulus: »I øvrigt, brødre, glæd jer, vær fuldt beredte, lad jer formane, vær enige, hold fred, så skal kærlighedens og fredens Gud være med eder.«^{2.Kor.13,11}